

om dialog – at se fordomsfrit på alle modellerne og ikke begynde at påstå med falske argumenter, at den ene model fører til ansvarlighed, men at den anden ikke gør det.

Så har man også diskuteret spørgsmålet om, hvorvidt der på nuværende tidspunkt kan føres en dialog med Christiania, og her er forsvarsministerens svar, at vi ikke kan have en dialog med Christiania, før de har lavet den juridiske konstruktion, som vi har bestemt de skal have. Jamen hvad nu, hvis vi i alle mulige andre sammenhænge begyndte at stille krav om, at vi vil udpege modpartens forhandlere, og at vi vil bestemme, hvilken juridisk konstruktion vores modpart skal organisere sig i? Så ville det være utrolig svært at få en dialog med nogen i dette land. Normalt accepterer vi på alle mulige områder at tage imod de forhandlere, som en gruppe mennesker vælger at sende, vi accepterer den måde, de har valgt deres forhandlere på, og det er også den måde, politik foregår på. Vi skal ikke diktere, hvordan man skal organisere sig, og vi skal ikke diktere, hvem der må anerkendes som forhandlere, og hvem der ikke må.

Så er der hele spørgsmålet om den måde, lovbehandlingen er foregået på, og det hemmelige notat fra kammeradvokaten, som vi ikke må få lov til at se. Det er jo svært at tro andet, end at dette notat må indeholde nogle vurderinger og analyser, som regeringen er bange for vil modsige dens egen sag. Men når vi står som lovgivere og skal behandle et lovforslag og så får at vide, at der ligger et hemmeligt notat om de juridiske konsekvenser af lovforslaget, men at vi ikke må se notatet, fordi lovforslaget muligvis vil udløse en retssag, er det altså svært at lovgive. Hvis vi kendte notatet, kunne det være, vi kunne udforme lovforslaget på en anden måde, så der ikke kom en retssag, men her vælger man altså at sige, at man ikke ønsker at vise os det.

Justitsministeriet er blevet spurgt, og Udvalget for Forretningsordenen har spurgt Justitsministeriet, hvordan det egentlig hænger sammen med kammeradvokatens notat. Justitsministeriet kommer ganske vist ikke med noget klart svar, men Justitsministeriet skriver faktisk:

»Denne afvejning vil i praksis normalt føre til, at de ønskede oplysninger videregives med henblik på at sikre, at folketingsudvalgene har det fornødne saglige grundlag for at gennemføre lovgivning.«

Kl. 15.25

Det normale vil altså være, at man ønsker, at folketingsudvalgene har det fornødne saglige

grundlag. Men i denne sag har man altså fra regeringens side valgt, at man ikke ønsker, at Folketinget skal have det fornødne saglige grundlag, og det er jo altså ret mærkeligt, når man tænker på, at på andre områder får vi jo masser af konsekvensvurderinger, også selv om de er ubehagelige. I spørgsmålet om trafikikkerhed fik vi konsekvensvurderinger fra Vejdirektoratet, som påpegede, at det at forhøje hastigheden på motorvejene kunne føre til to til tre ekstra dødsfald om året. Det var absolut ikke behageligt for regeringen, men alligevel fremlagde man åbent den konsekvensvurdering. I andre sager med andre lovforslag er der andre konsekvensvurderinger, som kan være ubehagelige, men de bliver alligevel fremlagt.

Hvad er det så, der gør, at vi ikke må få en vurdering af de juridiske konsekvenser af denne sag? Jeg mener faktisk, det er så afgørende for vores arbejde, at vi under udvalgsarbejdet må overveje at bede om at få en uafhængig og tilgængelig juridisk vurdering af lovværket og bede om en anden vurdering af det spørgsmål, som kammeradvokaten har set på, så vi kender de juridiske vurderinger, før vi afgør, om vi vil vedtage lovforslaget.

Det er ikke rimeligt, at man som lovgiver skal vedtage et lovforslag uden at kende konsekvenserne af det, når man samtidig er klar over, at regeringen ved, at det får nogle konsekvenser, som vi andre ikke må få kendskab til. Det er ikke ordentlig lov kvalitet, så vi håber meget, at flertallet vil besinde sig under udvalgsarbejdet og vil gå ind i en dialog og finde en løsning, der kan sikre, at Christiania kan fortsætte med at være et eksempel på, at man kan indrette sit liv på en helt anden måde end den, som f.eks. mange af regeringspartierne medlemmer har valgt at indrette deres liv på; at man kan få en dialog, når det bliver nødvendigt, og at der faktisk er plads i dette land til tolerance, så folk kan leve deres liv, som de selv ønsker at leve det, i stedet for at der skal ske en tvangsnormalisering.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er altså næsten ikke til at holde ud, at man skal blive ved med at høre på det.

Fru Line Barfod siger, at vi, altså staten, ikke skal bestemme, hvordan modparten organiserer sig, og hvilke ejendomsforhold modparten organiserer sig under, og fru Line Barfod siger, at der skal skelnes mellem kollektive og individuelle rettigheder. Ja, det skal jeg love for!